Lýðveldinu fagnað!
2 blöð qto.

27.

Lýðveldinu fagnað!

Samtök hinna „vinnandi stétta" sýna nú enn þessari mundu þegnskap sinn og fjölhæfni um leið og lýðveldi Íslands er stofnað, er nú eru á þessari vertíð um hríð

í fjármálum þeirrar óreiðu og eyðslu á vertíð á þann veg, eftir

Hannesar ráðherra Stefánssonar, á hundruð manna og jafnvel þúsundir, sem eiga þar

verða 70-80 króna daglaun og sennilega allt að 800 krónur vikulaunin eða sómasæmileg þúsund

mörg á mánuði eða um 40 þús. krónur um árið, en eyðsla þá á sama eyðslu vinnu vegna

þess að þeir fá eigi 10-20 aura hækkun á grunnkaupi sínu en vinnuvikunni hverja, en

þeir eru á strikaðir úr á stundir á upprétthum fótum og styðja sig fram á skóflunna. Þá eru

og aðrir, sem eigi þiggja enn fangið þú fram sagt, á vera lausir úr vinnu alla á launa-

dögum, með sama kaupi fyrir þá daga sem aðrir þeir eru sinnir svo hraðri, á þeir

verða á tæpa vertíð, enda nái þeim engir orlofsþeningar, nú á árinu fá eða fer á lög

upp á Snæfellsjökul eða norður á Þeraðvíkur, engin dvöl á launaðri fyrir 1000 krónur

á mánuði, per persona, og allra síðst vegna þetta upp á móti áfrýjunarréttinum fyrir þá, á

tilaunir launa sína, gefa náungann „á kann" á meistara móti hugaðeikla manna o.s.frv.

Þetta allt er svo ýkjaspé, á eigi má hafa á þá, þótt engin fái svo mikið sem klappa eða klóra

á sodið, engin drepi af okkur líkþræs á lóra eina einustu vál varna á gangi, engin talsvert kind

líkþræs á vagga tanni eða tá á um sinn, nema 1000 á daga á sem, þú ýkjaspe á tilauna á

brott og klunast á einhverri braggann eða þá eitthvert vinkfaldið.

Þjóðin er þegar vöknuð og kann nú á taka á móti lýðveldi sínu og fagna því. Hún

sendir lepáfa sína fljúgandi um allar álfur heims, heldur ræðum – og einhverjum þeim, sem

hanni um fjórðungastríð, stela „undum sæmum" og sitja fastast á fjöl sínu þegar þeir eru á

þýðast „háttvirtum lýðsvinum" – stórvirkum, sem eitthvert kusta annað en það, á hrina

þeim heim úr höfum um dagmálaleitið eða allt árið og drykkjuna alla nóttina. En þá marst

stæpsamlegt ordið tilad og vel sagt, þótt hnyan sé stundum á þvælast fyrir og stýr drepi upp á steyp-

semistæðum.

Allt er þetta á fagna lýðveldinu! Og til þess á það sé sem best gjörð, fara menn frá

vinum sínum og flýta sér heim, þú þar hafra þeir hina góðgjarnari útvarpsræðu, lesna með

samúðinni miklum og krómfylli hinni mestu, stríðsæda upp og stríða um betjuna miklu,

Bör Börsson, landsyðnna fagra. Sé „mót" haldið austur við Þingvallavatn undir kaffiþjónum

„guðsfjórðungsins, eftirhermunum, hnefaleikt og dansi á eftir", er ýkjaspé á fara fangað

til þess „á fagna lýðveldinu!" – þessa hurfti fjóðin við og hún hefur fengið það!

Lýðveldinu fagnað!

Sá hluti hinnar ísl. þjóðar sem telur sig vera nokkurnveginn forsvarsmenn og hjálparhellu hinna „vinnandi stétta", er nú og um þessar mundir að sýna fagnaðarlæti sínu og fjörkálfaháttu við hið unga lýðveldi Íslands og fagna því í sína hund, nú því, að hefja verkfall í fjölmörgum iðngreinum landsmanna, og er víst eitt, er þau undi fleiri. Þeir kváðu þó eigi vera nema í og á um sem kunnið, sem fagna lýðveldinu í þessa hund og síðan hafa þessa þróun nærtæka, einmitt nú, þegar hagur þjóðarinnar er svo sem hann er, að hundruð manna og jafnvel þúsundir hafa eigi nema 70-80 krónur daglaun og nokkuð þeirra allt að 800 króna vikukaupi, eða kúnar 3 þúsundir króna á mánuði hvert um eða um 40 þús. krónur um árið og neydast því til að segja upp allri vinnu vegna þess, að þeir fá eigi 10-20 aura hækkun á gamla kaupi sínu um vinnustund hverja, sem þeir eru á strítaðir við á standa í upptökum þótum og styðja sig fram á stöðfunna. – Svona illa hraðvirk eiga þeir fagna lýðfrelsi sínu og þeim er sýnt fram á og talin trú um, að betur geti þeir eigi gert þetta!

Þá eru og aðrir, sem eigi hafa fengið því framgengt, að vera launaðir við vinnu alla langadaga með sama kaupi fyrir þá daga sem aðr. þeir eru vinnandi svo kvaðir, að þeir verða að hefja verkfall, enda neyðast þeim engir aðkaupmenn, mánaðarfé og fæðakaup upp á sukkulítil da norðurá Sprengisand og þá síðan þessu til upp-bótar mánaðarlaun í gistihúsum landsins fyrir 1000 krónur á hóflum á mánuði, þó þessu og allra sýt vegna þessa upp á móti ýtrustu metti vinnu fyrir það á blaðaþingi sína, þeta náungann á hann á meistaramóti knattspyrnumanna o.s.frv.

Lýðveldisfögnuður þessi allur er svo raundsynlegur og ýjálfsagður, að eigi má hafa í á gjörð hann svo glæsilegan sem unnt er með verkfalli og aftur verkfalli, þótt engin fái svo mikið sem karfa da kálna í sadid, engin drapi sé fáanlegur og benzínið da alin, til þess á nokkurn oagunda eld sé á gangi, engin sofi af nýjálfs fáist flutning eftir á Holtaorðunni da austur frá Fúlalæk austur í Hallar, þótt hvítur sé og skellur á ójódagur óvíðfelisinum frá því á hann fer á heimar og fangar til hann kemur á minni varnir da ýjúkingum á ýjúkrahúsum, nú helfi þá einhver flokks-quislingurinn á stóru lúti sód fyrir því, á brauða- og mjálkur sölustöðunum fái á nýjóta hoildar allan dagin, – þegar svo ber undir – og finnfi eigi á skífa sér inn á því, á sitja við bárðar borðið hálan klukkutíma á dag.